

In de tram

korte verhalen

Eerder verschenen van dezelfde auteur

Op een bankje

korte verhalen

ISBN 9 789402 1922 4 7

Wim van den Berg

In de tram

korte verhalen

Auteur: Wim van den Berg
Foto omslag: Patrick van den Berg
ISBN: 9 789464 05703 4
© 2020 Wim van den Berg

Voorwoord

Wim put zijn verhalen uit het verleden of gebeurtenissen die recentelijk hebben plaatsgevonden en uit zijn dromen. Waar of niet waar? Het maakt niet uit. Als het maar een leuk of ingrijpend verhaaltje oplevert.

Inhoud

Dansles	7
Oude klare	9
Skinlife	11
Zeilles	13
Vissen voeren	17
Geen ontbijt	19
In de tram	21
Schoonvader	23
Gek op drop	25
Bij de kapper	27
Geen verlof	29
Drie dames	33
Verdriet	35
Bruinbrood en vla	37
Verliefd	39
Bromfiets	41
Monsieur	45
Karel en Spinet	47
Bloemenmeisje	49
Van de regen in de drup	51
Onze eerste auto	53
Ketchup	55
De Bijenkorf	57
Vreemd verzoek	59
Een nieuw horloge	61
Lindo lindo	63

Op de brommer	65
Friet	67
Een blokje om	69
Truitje	71
Architect	73
Kamperen	75
Rood	77
Joyriden	79
Verhuizen naar Friesland	81
Lopen naar oma	83
Rijk en gewoon	85
Twee tv's	89
Kinderen de deur uit	91
Dingen die opvallen in Portugal	93
Niet zo slim	95
Examen	99
Auto is te klein	101
Verse vis	103
Mannequin	105
Andermans wijn	107
Zeeverkenners	109
Gordijnen open	111
Op de fiets naar Amsterdam	113
Restaurant gesloten	115
Auto uitzoeken	117

Dansles

Mijn broer en ik moeten van onze ouders op dansles. Zij vinden dat dansles bij de opvoeding hoort. Op school heb ik geïnformeerd wie van mijn klasgenoten op dansles zit of gaat. En wat bleek, niemand! En wat nog erger is, het is niet zomaar wat dansen, nee het is stijldansen. Het is de bedoeling dat de Engelse wals, Tango, Quickstep en Slowfox geleerd wordt. We dachten: kom, we gaan even kijken en dan zien we het wel. En is het niets, dan lopen we weg. Maar dat was iets te simpel gedacht.

Je kan bij de dansschool niet zomaar naar binnen wandelen op gympen, met een spijkerbroek en T-shirt aan. Het is de bedoeling dat je een donkergekleurd pak draagt, met een wit overhemd en stropdas. De schoenen het liefst van leer zijn, in ieder geval de zolen.

Mijn moeder en haar oudste zus Truus, die samen een naaiatelier hebben, zijn voor ons aan de slag gegaan en hebben twee donkerblauwe pakken gemaakt. Maatkostuums, ze zitten als gegoten. Leren schoenen met veters vonden wij ouderwets en dus zijn het leren schoenen geworden met een klein ritsje aan de zijkant.

Bij de eerste les gaat het al mis. We komen te laat binnen, de les is al begonnen. In de deuropening kijken we naar binnen en zien een grote zaal met een houten vloer. De meisjes zitten naast elkaar op stoelen tegen de muur van de zaal. Tegenover de meisjes staan jongens met hun rug tegen de muur aan de andere kant van de zaal. In het midden staat de dansleraar en zijn assistente.

De dansleraar begroet ons en zegt: 'Jullie zijn laat, maar ga maar snel tussen de jongens tegen de muur staan, dan kunnen we beginnen. Het is de bedoeling dat de jongens een danspartner uitkiezen en op mijn teken lopen jullie naar een van de meisjes.' De dansleraar roept: 'Nu!' En de jongens hollen naar de meisjes. Ik reageer een beetje laat. De meesten hebben al een partner als ik aan kom lopen. Er zit nog een meisje op een stoel met een heel lief gezichtje. Ze lacht naar mij en ik loop op haar af. Zodra ik voor haar sta en haar hand pak, gaat ze staan. Ik kijk haar in de ogen aan en wat er dan gebeurt zal ik niet vergeten. Ze blijft maar stijgen. Om haar ogen te kunnen volgen ligt mijn hoofd al in mijn nek. Wat is ze lang. Ze steekt met kop en schouders boven mij uit. Zodra ze staat, zegt zij: 'Toen je aan kwam lopen dacht ik al: wat ben jij klein. Waarom kies je mij uit?' 'Je hebt een lief gezicht.' De assistente van de dansleraar komt op ons af en zegt terwijl ze mij op de schouder tikt: 'Ik ben vandaag je danspartner, en jij, ze wijst naar het lange meisje, jij mag dansen met de dansleraar.' Veel jongens en meisjes staan te grinniken aan de kant.

Mijn nieuwe danspartner en ik zijn even lang. Of even klein, het is maar net hoe je het bekijkt. 'Je moet wel goed kijken voor je iemand uitkiest', zegt zij. 'Dat zal ik doen, en wie ben jij?' 'Ik heet Anouk, en ik ben de dochter van de dansschoolhouder.' Wat een leuk meisje, denk ik. Dit gaat een leuke dansles worden!

Oude klare

Met een stel vrienden zit ik te klaverjassen aan een tafel in een bruine kroeg. De meeste bezoekers zijn boven de vijftenzestig. De mannen hebben getekende gezichten vol met rimpels en plooiën. De vrouwen hebben allemaal een maatje meer en hun haar is geblondeerd en met een enorme uitgroei. We hebben deze kroeg uitgekozen, omdat er geen muziek wordt gedraaid en het dus lekker rustig is. Je kunt met elkaar praten zonder te hoeven schreeuwen.

Een oude grijze man met een bevlekt overhemd kijkt ons aan. Hij zit aan de bar op een barkruk en kan zo in onze kaarten kijken. 'Hé, jongens!' roept de oude man naar ons. 'Ik ben jarig vandaag!' 'Dat is mooi, zeg ik, dan moet u trakteren.' 'Nee hoor, jullie moeten mij trakteren.' 'U was gisteren zeker ook jarig?', zeg ik terug. De barman geeft mij een knipoog. 'Oké, wij trakteren, wat wilt u drinken?' 'Een oude klare.' 'Barman, een oude klare en vier bier. En neem zelf ook wat.' We proosten op de jarige. 'Meneer, hoe heet u?' vraag ik aan de jarige. 'Zeg maar Piet tegen mij, en geen u meer.'

Piet vraagt aan de barman een theedoek. Dan buigt hij zijn hoofd naar het borrelglaasje en slurpt wat jenever naar binnen. Nu zie ik pas dat zijn handen beven, dus hij kan dat glaasje niet vastpakken anders schudt alle jenever uit het glas. Hij legt de theedoek om zijn nek, doet zijn linkerhand om het glas, trekt met zijn rechterhand aan de theedoek en het glaasje jenever komt omhoog. Zonder te morsen bereikt de jenever zijn mond. Vol verbazing heb ik samen met mijn vrienden naar deze truc zitten kijken. 'Zullen we nog een keer

trakteren?', vraag ik aan mijn vrienden. Ik vind het fascinerend hoe die oude man zijn borreltje drinkt. Dat wil ik nog wel een keer zien. Ze zijn het met mij eens. We bestellen nog een rondje en proosten weer op Piet zijn verjaardag. Morgen zal hij wel weer jarig zijn.

Skinlife

Een van onze zoons is vertrokken naar Portugal. Om precies te zijn, hij woont in Lissabon. Hij wil zijn droom waarmaken: eigenaar zijn van een luxe parfumerie met exclusieve parfums. Ik heb wel eens gedacht: Zijn droom is onze nachtmerrie. Hij zal niet direct in zeven sloten tegelijk lopen, maar hij is al in een paar sloten verzeild geraakt.

In het centrum van Lissabon heeft hij een oud pand gehuurd om zijn parfumerie in te gaan vestigen. Van binnen is het een bouwval. Zo'n beetje alles moet worden vervangen: vloeren, elektra, waterleidingen en ga zo maar door. Zelf werkt hij hard mee samen met een paar ingehuurde vakmensen. Als hij druk aan het schilderen is, komt er een jonge vrouw de zaak binnen. Zij vraagt aan een van de werklui of de baas ook aanwezig is.

'Ja, die jongen met een kwast in de hand. Dat is de baas', zegt hij en wijst naar Patrick. 'Nee, ik bedoel écht de baas, niet iemand die hier staat te schilderen.' 'Nou, mevrouw het is niet anders. Hij is echt de baas.' Het is niet gebruikelijk in Portugal dat een eigenaar van een zaak zelf loopt te klussen. Patrick loopt op de dame af en steekt zijn hand uit.

'Aangenaam! Patrick, eigenaar van deze winkel.' 'O, dat had ik niet verwacht. U ziet er niet uit als de eigenaar van een winkel.' 'Wacht maar', zegt Patrick met een glimlach op zijn gezicht. 'Als ik mij omkleed en mijn haar heb gewassen, dan herkent u mij niet meer. Maar wat kan ik voor u doen?' 'Ik ben journalist en wil graag een verhaal schrijven over u en de nieuwe winkel 'Skinlife', die u gaat beginnen.' Zij legt uit voor